

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobcu **Mgr. G. H.**, proti žalovanému **Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v P.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: ORP-5-5/PK-2006 z 3. novembra 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S 31/06-34 zo dňa 13. mája 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S 31/06-34 zo dňa 13. mája 2008 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: ORP-5-5/PK-2006 zo dňa 3.11.2006, ktorým riaditeľ žalovaného v zmysle § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil disciplinárny rozkaz zástupcu riaditeľa – súčasne riaditeľa úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej len „OR PZ“) v P. č. 6 zo dňa 23.8.2006, ktorým bolo žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. uložené disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 5 % na dobu jedného mesiaca.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z obsahu administratívnych spisov ako aj výsledkov dokazovania vykonaného pred správnymi orgánmi bolo nepochybné, že žalobca, ktorý bol vyslaný na pracovnú cestu, po jej absolvovaní a zistení, že došlo na služobnom vozidle k prasknutiu čelného skla, nepostupoval v zmysle článku 30 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14 z 25.2.2005 o prevádzke služobných cestných vozidiel, podľa ktorého bol povinný okamžite hlásiť príslušnému územnému orgánu Policajného zboru poškodenie vozidla. Poukázal na to, že žalobca poškodenie síce ohlásil, avšak nie tak, ako mu

to ukladá citovaný článok nariadenia. Dospel preto k záveru, že žalovaný kvalifikoval konanie žalobcu v súlade so zákonom a disciplinárne opatrenie uložil za porušenie základných povinností policajta. Krajský súd neuznal námietku žalobcu ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu správnym orgánom, pretože správny orgán na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci. Bolo teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní správny orgán vychádzal a jeho dokazovanie viedlo podľa názoru krajského súdu k správne právnemu záveru, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec sa mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že zo strany krajského súdu došlo k právne neadekvátnej aplikácii ustanovenia právnej normy – článku 30 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14/2005 na zistený skutkový stav. V tejto súvislosti poukázal na to, že v prejednávanom prípade žalobca nebol účastníkom dopravnej nehody a z dôkazov, ktoré predložil žalovaný, nevyplýva, že k vzniku poškodenia motorového vozidla došlo počas jazdy, ktorú žalobca vykonal z P. do T. a späť. Žalobca namietal, že žalovaný nedôsledne zdokumentoval poškodenie vozidla, pretože z dokumentácie sa nedá zistiť, či k prasknutiu čelného skla došlo na základe mechanického poškodenia po náraze predmetu alebo na základe iných faktorov. Žalobca uviedol, že podľa jeho zistení na čelnom skle neboli známky po vonkajšom poškodení skla cudzím predmetom, teda sklo nemohlo byť poškodené nárazom kameňa, ako sa prvotne aj sám domnieval. Ďalej namietal, že krajský súd spravodlivo neposúdil spôsob, akým žalobca ohlásil poškodenie motorového vozidla. Mal za to, že spísanie úradných záznamov a nahlásenie poškodenia osobe, ktorej bolo vozidlo pridelené, bezprostredne po zistení poškodenia bolo postačujúce, pretože na vozidle nevznikla ďalšia škoda a podľa zistenia žalobcu bolo naďalej používané i s touto závadou v cestnej premávke viac ako mesiac. Žalobca konštatoval, že konal s vedomím vysokej zodpovednosti za zistenie poškodenia vozidla a jeho postup prekračoval zaužívané spôsoby ohlasovania podobných poškodení motorových vozidiel na OR PZ v P. Vytkol krajskému súdu, že v napadnutom rozsudku sa nezaoberal námietkou, že o odvolaní zástupcu riaditeľa a súčasne riaditeľa úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v P. rozhodoval riaditeľ OR PZ v P., ktorý nie je odvolacím orgánom. Podľa názoru žalobcu malo o odvolaní rozhodovať Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v P. Poukázal na to, že riaditeľ úradu justičnej a kriminálnej polície je zároveň zástupcom riaditeľa OR PZ, teda zastupuje riaditeľa OR PZ v prípade jeho neprítomnosti. Žalobca preto namietal, že zo strany správneho orgánu bola znemožnená právna identifikácia správnych orgánov v konaní, bola porušená miera nezávislosti oboch orgánov, ich nestrannosť a samostatnosť pri rozhodovaní o odvolaní, a tiež bola porušená zásada dvojinstančnosti v správnom konaní a zásada devolutívneho účinku odvolania. Podľa názoru žalobcu je neprípustné, aby OR PZ bolo prvostupňovým a zároveň aj druhostupňovým orgánom.

Písomné vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu, ktoré bolo doručené súdu, je po obsahovej stránke totožné s jeho písomným vyjadrením k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) na pojednávaní nariadenom podľa § 250ja ods. 2 vety druhej O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného č. p.: ORP-5-5/PK-2006 zo dňa 3.11.2006, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil disciplinárny rozkaz zástupcu riaditeľa – súčasne riaditeľa úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v P. č. 6 zo dňa 23.8.2006, ktorým bolo žalobcovi, zaradenému v stálej štátnej službe vo funkcii vyšetrovateľ 1. oddelenia vyšetrovania odboru všeobecnej kriminality úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v P., služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v P., podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. uložené disciplinárne opatrenie – zníženie služobného platu o 5 % na dobu jedného mesiaca. Prvostupňový správny orgán v odôvodnení uviedol, že žalobca po ukončení jazdy so služobným vozidlom dňa 10.8.2006 zistil, že čelné sklo je v oblasti slnečnej clony prasknuté usudzujúc, že k poškodeniu došlo v úseku cesty, kde boli vykonávané stavebné práce, na základe čoho vypracoval úradný záznam, ktorý nechal na svojom pracovnom stole a udalosť neoznámil ako dopravnú nehodu nadriadenému ani operačnému dôstojníkovi, a týmto konaním porušil čl. 30 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14/2005 a tiež základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, ktorý v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca tým, že udalosť neohlásil ako ostatnú nehodu, postupoval v rozpore s ustanovením čl. 30 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 14/2005, zároveň nedodrжал postup stanovený v čl. 2 ods. 3 Zbierky pokynov generálneho riaditeľa všeobecnej sekcie MV SR č. 11/2000, a tým, že v stanovenej dobe nezabezpečil spracovanie a predloženie Hlásenia o nehode, porušil aj ustanovenie čl. 32 ods. 1 a ods. 6 písm. d/ rozkazu riaditeľa KR PZ v P. č. 50/2005. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu prvostupňového rozhodnutia.

V prejednávacom prípade rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa – disciplinárnemu rozkazu - zástupcu riaditeľa OR PZ, ktorý je súčasne riaditeľom úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ, riaditeľ OR PZ. Žalobca v žalobe spochybnil jeho právomoc rozhodovať o odvolaní, pričom túto námietku vniesol i do odvolania proti napadnutému rozsudku.

Disciplinárnu právomoc upravuje § 50 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení platnom do 31.12.2007 (ďalej len „zákon“), podľa ktorého nadriadení môžu podriadeným policajtom v rozsahu svojej právomoci udeľovať disciplinárne odmeny a ukladať disciplinárne opatrenia. V konaní nebolo sporné, že nadriadeným žalobcu bol riaditeľ úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ, ktorý v rámci svojej právomoci a v súlade s citovaným ustanovením § 50 zákona rozhodol o uložení disciplinárneho opatrenia žalobcovi.

Podľa § 243 ods. 1 zákona je odvolacím orgánom najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Podľa čl. 8 Organizačného poriadku Okresného riaditeľstva Policajného zboru v P. (ďalej len „organizačný poriadok“), ktorý bol vyžiadaný odvolacím súdom a založený do súdneho spisu, na okresnom riaditeľstve sa ustanovujú tieto stupne riadenia:

- a) riaditeľ okresného riaditeľstva,
- b) b/ zástupca riaditeľa – súčasne riaditeľ úradu,
- c) c/ zástupcovia riaditeľa,
- d) riaditelia odborov a vedúci oddelení,
- e) e/ vedúci oddelení odborov, vedúci skupín, riaditelia obvodných oddelení.

V zmysle čl. 11 ods. 1 písm. a/ organizačného poriadku riaditeľ okresného riaditeľstva priamo riadi zástupcu riaditeľa – súčasne riaditeľa úradu.

Z citovaných článkov organizačného poriadku vyplýva, že riaditeľ OR PZ je najbližším nadriadeným zástupcu riaditeľa – súčasne riaditeľa úradu, ktorý vydal prvostupňové rozhodnutie, a teda je v zmysle § 243 ods. 1 zákona odvolacím orgánom v konaní vo veciach služobného pomeru.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažuje námietku žalobcu na nedostatok právomoci žalovaného za dôvodnú. Je však potrebné prisvedčiť žalobcovi, že súd prvého stupňa sa s touto žalobnou námietkou v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal. Odvolací súd sa preto s touto námietkou vysporiadal, čím tento nedostatok napadnutého rozsudku odstránil.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo v súdnom konaní obsahom administratívneho spisu preukázané, že správnym orgánom vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca okrem namietania dostatočne zisteného skutkového stavu veci zo strany prvostupňového správneho orgánu a nedostatku špecifikácie čl. 30 nariadenia, ktorý mal byť žalobcom porušený, žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz, ktorým by mohol vyvrátiť dôvody uloženia disciplinárneho opatrenia. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli svedčiť v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v disciplinárnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia príslušných ustanovení, na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nemožno uznať za dôvodné, a preto súc viazaný aj dôvodmi odvolania napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p., s ohľadom na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. mája 2009

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth